

Tunadalskyrkan 13 02 03

Kyndelsmässodagen

Luk 2:22-40

Jesus var drygt en månad gammal, och Maria och Josef började vänja sig vid att ha en bebis i familjen. Det hade hänt så mycket omkring dem och det var säkerligen inte så lätt att förstå och ta till sig allt som hände. Men när så småningom efter kanske 40-50 år läkaren Lukas kom för att ta reda på allt som hänt kring Jesus, hade Maria genom åren fått tid att sortera alla intryck, och det som hände när Jesus var nyfödd sitter i hennes minne, och det skulle kunna vara hennes berättelse vi får del av i dagens text, som på ett sätt kan sägas avsluta jultiden. Nu blir cirkeln sluten. 40 dagar har gått efter födelsen, Jesus ska bäras fram i templet och Marias reningsdagar enligt lagen är över och de ska offra två duvor (eftersom de var fattiga) enligt den tidens seder och nästa kapitel i Jesus liv börjar, de kommer till Nasaret där Jesus växer upp. Lukasevangeliet säger ingenting om flykten till Egypten, det kan vi läsa i Matteus, men Lukas nämner det inte överhuvudtaget.

Vi läser Luk 2:22-40

Ibland brukar man säga att verkligheten överträffar dikten, och när vi ser allt som hände när Jesus blev människa, kan man verkligen stämma in i det. Gud tog så många människor i anspråk, men ingen av dem visste egentligen att de gick Guds vägar, utan de fanns mitt i sin vardag och gjorde det de skulle, men Gud ledde omständigheterna så att de tjänade hans syfte. Den romerska kejsaren Augustus, ville veta hur många som skulle betala skatt, därför fick Josef vars släkt kom från Betlehem bege sig dit tillsammans med Maria som var i slutskedet av sin graviditet, och så uppfylldes profetian om att Messias skulle födas i Betlehem. Herdarna – som räknades till de lägst stående i samhället – och alltså med helt annan status än kejsare Augustus fick bli budbärare – Gud väljer vem han vill, inte utifrån mänskligt tyckande, utan han har användning för alla.

Vise män från österns länder visade det gränsöverskridande i kristen tro- och de kom enbart för att ge ett nyfött kungabarn sin hyllning. Naturligt var att de kom till Kung Herodes, som inte hade en aning

om det hela, men vars judiska skriftlärd kunde tala om för honom att det skulle födas ett barn i Betlehem. Han fick på sitt sätt vara en förmedlande länk, även om han också gjorde det som var hemskt, när han blev så rädd för att mista sin makt att han dräpte alla barn under två år. Och så möter vi i dagens text de bägge åldringarna, Symeon och Hanna, som fick bekräfta att det var något speciellt med barnet. Och så har vi ju alla änglar som kom, till Maria, till Josef, till de vise männen, och inte minst till herdarna. Vilket drama Gud iscensatte. Och ändå var nog ingen av dem medveten om vilken roll de spelade. Det är vi som får läsa om det i efterhand som kan se hur alltihop samverkade och bildade en helhet.

Och då blir min bön att jag, att du ska få vara delaktiga i Guds plan i dag, inte genom en massa extraordinära upplevelser och händelser, utan genom att mitt i vår vardag få ledas av honom och bli till välsignelse, till stöd och hjälp. Och ibland kan man ju som Symeon uppleva att man plötsligt finns på rätt ställe, vid rätt tid och någonting sker, Gud och människa möts på ett speciellt sätt. Ibland vet vi inget om det, men kan långt senare få höra om att det varit något speciellt när man mötts.

Maria hade fått många olika hälsningar om sin lille son. Knappt ett år innan hade hon fått ängelns ord i samband med att hon bejakade att bli mor till Guds son: *Du ska bli havande och föda en son och du skall ge honom namnet Jesus. Han skall bli stor och kallas den Högstes son. Herren Gud ska ge honom hans fader Davids tron och hans välde skall aldrig ta slut.* När Maria sedan går för att hälsa på sin släkting Elisabeth hälsas hon av orden: *Välsignad är du mer än andra kvinnor och välsignat det barn som du bär inom dig. Hur kan det hända att min herres mor kommer till mig?* Herdarna som hittar det nyfödda barnet efter änglabesöket berättar om änglarnas budskap: *Idag har en frälsare fötts åt er och han är Messias Herren.* De vise männen faller ner och hyllar honom och ger honom gåvor. Och så kommer nu Symeon och säger: *Herre nu låter du din tjänare gå hem i frid, som du har lovat, ty mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel.* Och Hanna kommer fram till dem och tackar Gud för barnet och talar om för alla att det är han som skall få vara ett redskap för Jerusalems befrielse.

Man kan bara ana Marias tankar, hur hon lägger det ena till det andra och gömmer det för att kunna ta fram det vid andra tillfällen. För jag tror att även om hon fått det speciella uppdraget att föda Guds son, så var hon som vilken mamma som helst, hon ville sitt barns bästa, hon hoppades på en bra utveckling och att allt skulle gå bra. Jesus var ju bara lite drygt en månad gammal vid det här tillfället.

Men, allt var inte bara frid och fröjd. Den gamle Symeon hade också hälsningar som inte var så lätta att ta emot: När han välsignade familjen, och en välsignelse från en gammal människa hade en särskild tyngd, så sade han: *Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som väcker strid – ja också genom din egen själ skall det gå ett svärd – för att många innersta tankar skall komma i dagen.* Man kan ju undra vad Maria tänkte- men när hon efter många år får berätta för Lukas om det som hände i templet, så kan hon koppla ihop det med allt som hände längre fram i livet, hur hennes son blev mött med misstänksamhet, hur han greps och fångades och dömdes till döden och till sist blev avrättad som brottsling, på ett av de grymmaste avrättningsätten som kunde ske – korfästelsen. Nog måste det mer än en gång ha gått som ett svärd genom hennes hjärta. Kanske var det ett sätt från Gud att förbereda henne, även om hon just då inte förstod någonting, men orden fanns säkert kvar hos henne, och blev kanske till hjälp när hon stod i de svåra situationerna.

Gud har så många sätt att tala på, och jag skulle tro att vi allihop på ett eller annat sätt fått höra Guds tilltal, direkt som Maria fick eller indirekt, genom ett bibelord, genom att en annan människa som levte nära Gud gett en profetisk hälsning, genom att omständigheter har lagts till rätta, och det där tilltalet kan komma tillbaka lite nu och då. Ibland får vi tacka för att det blivit som sagts, Ibland kan vi ta det som en som en hjälp och ett stöd, han finns vid min sida, han bryr sig så mycket om mig att jag fick den där hälsningen. Ibland kan vi ställa frågan: Gud vad menade du egentligen, det verkar inte som att det blivit som jag trodde att det skulle bli, och som jag uppfattade ditt tilltal. Ibland kan det som känns som ett uteblivet svar, ändå vara en uppmuntran, genom att Gud vill förbereda oss på något nytt/något mer, och man brukar ibland säga att Guds tid är en annan än vår tid – och att vi får lägga allt i hans händer och när det sker, så kan vi tacka

för att det gått i uppfyllelse, och om det inte sker får vi fortsätta be att det ska bli verklighet.

Goda vänner berättade om hur de en gång fick en inre övertygelse om att Gud ville att de skulle arbeta med något speciellt, i ett speciellt område i Sverige. De arbetade just då som missionärer och kom att bli mycket annat som hände innan det som de var övertygade om skulle ske inträffade. Men efter 17 år dök möjligheten upp och de kom dit de visste att de skulle. Sedan var inte allt en dans på rosor efter det, det var ganska mycket som gjorde att de tvingades ropa till Gud och verkligen förlita sig på hans ingripande, samtidigt som de gjorde så gott de kunde, men övertygelsen om att det var Gud som hade öppnat möjligheten och lett dem dit, gjorde att de fick vara i ett sammanhang där de blev till rik välsignelse.

Den gamle Symeon verkade ha en nära relation med sin Herre. Han hade fått ett löfte från Gud att han inte skulle dö förrän han hade fått se Herrens Messias. Han undrade säkert mycket över när, var och hur och på vilket sätt han skulle förstå vem det var. Men vi vet inte detaljerna i det Gud lovat. Men eftersom Symeon var en from man, så kunde han skrifterna, och så visste han att en av profetiorna handlade om att en ung kvinna skulle föda en son, Jes 9 skriver: *Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, över dem som bor i mörkrets land strålar ljuset fram. Ty ett barn har fötts, en som är oss given. Väldet är lagt på hans axlar och detta är hans namn: Allvis härskare, gudomlig hjälte, evig fader, Fredsfurste, eller som gamla översättningen säger: Underbar i Råd, väldig Gud, evig fader, fridsfurste.*

Och kanske höll han extra utkik när han träffade unga familjer som kom till templet. Det vet vi inte, men det vi vet är att han kom till templet, ledd av anden. Jag har alltid tänkt att den helige ande berättade att nu är det dags för dig att se Messias, men så läste jag en kommentar över texten, där det stod att Symeon förstod att han skulle gå till templet som han så ofta gjorde, men utan att han visste varför. Och om det är så, så blir det ju ännu märkligare och kanske ändå större – för då lägger ju verkligen Gud allt till rätta. Och när Symeon kommer dit, som han så ofta gjorde så möter han den lilla familjen som kom dit för att traditionen sade det, för att offra, och så sker mötet som ingen av dem kunnat planera för och tänka ut.

Symeon förstår att det lilla barnet är Guds son, tänk om vi fått reda på hur han kunde inse det, men det vet vi inte, bara att han gör det, och tar det i sin famn och det förunderliga sker. Himmel och jord möts och deras möte blir till hjälp, stöd och utmaning genom årtusenden.

Den helige vill visa sig för oss, vi har samma möjlighet som Symeon att känna igen Gud, att förstå vem Jesus är idag. Vi kan inte se honom öga mot öga som Symeon fick, men vi har bibelns ord, vi har varann som de som ska reflektera Kristus, vi har vår tro, som håller för sant det som vi lärt oss om kristen tro, och så kan vi få också få göra aha-upplevelser; i kyrkan, i mötet med varandra, på det sätt vi bäst kan ta emot honom. Och så får vi tacka honom och låta honom påverka oss i vårt liv. Symeon hade fått sitt löfte infriat, nu kunde han i lugn och ro få sluta sitt liv, vi får gå in i nya utmaningar, och lära oss av Hanna. Hon var profetissa, och hade också en särskild relation till Gud. Hon bodde i templet och tjänade Gud dag och natt med fasta och bön. Hon kom fram till dem och tackade och prisade Gud och berättade om barnet för alla som väntade på Israels befrielse. En av våra uppgifter är att berätta om Jesus, om vem han är, om hur han är det som är tema för den här dagen "Uppenbarelsens ljus", som vill finnas med oss för varje dag, som vill lysa upp vår vandring, som vill ge oss nya möjligheter, och öppna vägar för oss, så att just det som är våra gåvor och möjligheter kan få komma till full användning.

I en annan av dagens texter i Johannesevangeliet läser vi: *I begynnelsen fanns Ordet – alltså Jesus – I ordet var liv och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret och mörkret har inte övervunnit det. Det sanna ljuset, som ger alla människor liv skulle komma in i världen. Av hans fullhet har vi alla fått del, med nåd och åter nåd.*

Och så får vi be att vi ska kunna se Jesus där vi finns, och att vi ska kunna ledas mitt i vår vardag, så att möten sker som får bli till välsignelse, där vi ibland får reflektera Jesus, och en annan gång ta emot någon annans uppmuntran i Jesus, och att vi kan få lyssna in och förstå hans tilltal till oss, och låta det bli till en hjälp på vår fortsatta vandring.

Vi ber med ord från psalmen vi sjöng tidigare: Skaparljus, du livets ord, sök vårt hjärta led vår fot, Ära vare dig o Gud, halleluja, Lov ske dig Guds ende son, halleluja.

AMEN